

[Bente Juncker]

De ting kan vi hjælpe på vej. Ikke alt kan ændres afgørende med ét slag. En holdningsændring har fundet sted. Det viser den børne debat klart, som i rigt mål løber i denne tid. Vores moralske betalingsbalance over for børnene er sat til diskussion i hele befolkningen. Opsplittethed, ensomhed, familieløshed er fænomener, som også folkeskolen er underkastet. Det gør det ikke let, men der er muligheder for at gøre folkeskolen til et samlende undervisnings- og værested, hvor børnene får både kundskaber, oplevelser, kulturel baggrund, social adfærd og god voksenkontakt, og der kunne nævnes meget andet.

Skolen kan ikke ses isoleret fra familiernes muligheder og måde at indrette sig på med deres børn. Skaber man kvalitetsforbedringer på den side, der generelt hedder »børneliv«, får det automatisk en positiv afsmitning på børnenes skoleliv.

Vi har ca. 2.000 folkeskoler, som skal varetage samfundets undervisningstilbud. Naturligvis kan de ikke være ens, men på væsentlige punkter skal de ligne hinanden. Et citat fra en leder i Folkeskolen siger endvidere herom: »Det er just det gedigne ved folkeskolen her i landet og derfor ikke noget at være undselig over.«

Efter Centrum-Demokraternes opfattelse skal folkeskolen ikke splittes op i 2.000 friskoler som et kommunalt tag-selv-bord. Der skal netop være noget grundlæggende tilfælles. Dette bør fremgå af formålsparagraffen, men også i fagenes grundlæggende indhold må der være et mindstemål af noget fælles, så man som forældre har et klart billede af folkets skole. Hertil hører en forvisning om, at ens børn i hvert fald får et obligatorisk minimum af kundskaber og viden, som alle har brug for, uanset hvilket årstal vi lever i.

At det her betyder noget, understreges af den søgning, der er bort fra folkeskolen. I Gladsaxe er man oppe på, at 17 pct. sender deres børn i privatskoler; at et endnu større antal ønsker at gøre det, såfremt det er muligt, er der ingen tvivl om.

Som allerede nævnt er der sammenhæng mellem folkeskole, børneliv og familieliv. Jeg vil derfor på CDs vegne udtrykke håb om et fremtidigt tæt samarbejde mellem undervisningsministeren og socialministeren. Det vil kunne danne baggrund for et helhedssyn, som kan komme skolen til gode ved, at man drager nogle konsekvenser til fordel for et

trykt børneliv i modsætning til en børnetilværelse som institutionsnomader.

Hver gang der har været en skoledebat her i Tinget, har Centrum-Demokraterne efterlyst en ny formålsparagraf, og det har vi også gjort i dag. Det er vi nødt til at gøre, så ingen tror, at vi har glemt det. I dag indrømmer så den socialdemokratiske ordfører, at formålsparagraffen ingen gennemslagskraft har, og nu skal der altså laves forsøg.

Som vi ser det, har der været forsøg med det siden 1975. Må jeg spørge den socialdemokratiske ordfører: hvor mange år skal der være forsøg, før Socialdemokratiet vil erkende, at den formålsparagraf ikke duer?

Endelig vil jeg godt sige, at når vi taler om en helhed, så lægger vi ikke nogen tanker op om tværfaglighed eller om projektorienteret undervisning. Vi ønsker i CD, at fagene skal forblive fag, og vi mener ikke, at det på nogen måde forhindrer hensynet til en større sammenhæng i skolebørnenes hverdag.

De to dagsordener må vi vente med at omtale til anden runde.

Steffensen (KRF):

Det er udmærket, at vi nu får lejlighed til en debat om folkeskolens både indre og ydre liv, havde jeg nær sagt, allerede her ved begyndelsen af folketingsåret, og Kristeligt Folkeparti vil gerne takke undervisningsministeren for besvarelsen af forespørgslen i dag. Der er efter min opfattelse utrolig mange positive ting i denne besvarelse, både hvad angår det, der er sket i den tid, hvor den nuværende undervisningsminister har siddet ved roret, og det, som man påtænker skal ske.

Det er en kendsgerning, at samfundet er inde i en overgangsfase, hvor den nye informationsteknologi bringer os fra industrisamfundet til det højteknologiske informations-samfund. I den fase er der to muligheder: enten at man lader de sparede ressourcer, der opstår, indgå i besparelsesøjemed, eller at man lader de ressourcer, som derved fremkommer, indgå i at modvirke konsekvenserne af de ændrede opvækstvilkår, som både børn og unge må opleve på grund af den teknologiske udvikling og familiens ændrede situation.

De tiltag, som ministeren bebudede og gjorde rede for, og de resultater, som allere-